

Näsborrarna vidgades.

Men hur han än vädrade uppfattade han inget av odörerna som brukade finnas på Holmen. Och var fanns allt avskräde? Än mer förvånandes han över hur byggnaderna skjutit i höjden. Allt var så förändrat! Gatornas sträckning kände han dock lyckligtvis väl igen.

Efter avbrottet på sin vandring fortsatte han att släpa sig fram längs med Prästgatan (det vänstra benet vägrade att helt vakna ur sin långa sömn). Därefter korsade han Stortorget och var till slut framme vid sitt mål – det kungliga slottet. Det som borde vara det kungliga slottet. Men... den präktiga muren och det höga tornet, *var* var de? Kan... kan..., stammade han förvirrat och ordlöst, det verkligen vara slottet han hade framför sig?

Motvilligt lät han sig imponeras av byggnadens storlek. Och han påminde sig hur fritt från avskräde det varit på gatan, ja överallt verkade det som. Det var något han själv aldrig lyckats med, trots prygel av en och annan husägare som inte rättade sig efter att det skulle vara rent framför porten. Kanske var den där uppkomlingen, han den där... de där..., han kunde knappt ta ordet i sin mun – Bernadotte, han... Carl-Gustaf, inte fullkomligt oduglig trots allt.

Det hade viskats både ett och annat mellan gravarna i Ridderholmskyrkan om släkten Bernadotte, som det för övrigt alltid viskades om nya släkter på tronen. Men det

här var något särskilt, Bernadottarna var varken av Svea eller Göta stam. Uppkomlingar från södern. Veklingar vana att lapa sig i solen.

Beslutsamt blottade han två spetsiga hörntänder i ett illvilligt grin. Uppkomlingens duglighet hade ingen som helst betydelse. Ingen må bräcka – Magnus Eriksson – Lagstiftaren, den absolut och evigt första, han – med de fyrtiofyra hela åren och nästan ett därtill.

I denna visshet hade Magnus i upphöjt lugn vilat under stengolvet i Ridderholmskyrkan, i en anonym grav dit han i största hemlighet förts efter drunkningsdöden i Norge. Vilat i döden ända tills en försynt viskning spreds att någon av dem som låg där inom en inte alltför avlägsen framtid skulle förlora sin rang som den med flest år på tronen. Detta väckte den simpla skadeglädjen bland konungarna, över att en uppkomling skulle inta första platsen istället för den uppblåste Magnus Eriksson – vars nedlåtenhet de irriterat sig på till rent vansinne. Och när någon föreslog att »Magnus den andre« vore ett lämpligt namn för den siste regenten ur Bjälboätten, blev stämningen rent munter.

Efter ett antal år – ty tankar färdas långsamt i gravars mörker – skälvde golvet till och en av stenarna sköts åt sidan och något som fått de levande att ta till flykten lyckades ta sig upp på golvet, fast besluten att detta inte fick ske.

Efter att motvilligt ha imponerats av slottsbyggnaden stultade den uppstigne Magnus Eriksson målmedvetet vidare. Runt överkroppen svepte en vit skjorta, så illa knäppt att närvaron av revben, nyckelben, allt av ben, var högst på-

taglig under den tunna gulaktiga huden. Skjortan hade han slitit av galgen inför ett par expediters förskräckta blickar. I samma butik hade han fått tag på ett par byxor, vilka envist hasat ner ända tills han lyckats klura ut hur blixtlåset var beskaftat.

Han tog sikte mot det han uppfattat som ingången till slottet, där han sett en och annan upppassare komma ut. Och beslutade sig för att inledningsvis tala reson med Carl-Gustaf, hjälpte inte det fick han ta till andra metoder.

»Hallå«, hördes en svag röst.

Magnus spände myndigt blicken i vakten och synade paltorna uppifrån och ner, inte ens ett svärd hade uslingen. Han lät ett isande andetag svepa över honom och fråste:

»Lymmel«.

Innan han i kunglig värdighet fortsatte in på sitt slott.

Vakten gnuggade sig i ögonen och fattade mot allt av reglemente tag i vaktkuren. Efter en stund hade han påmint sig att han sovit dåligt och visst helt klart känt sig yr och konstig redan på morgonen, och att han inte hunnit med att äta frukost, och att även en frisk person kan se i syne, inbilla sig saker – speciellt om man stått i solen.

När han kommit fram till allt detta stannade Magnus upp på sin vandring genom präktiga salar han tappat räkningen på, han stod inför en spegel med rejäl guldrum som visade honom i helfigur. Efter en granskande stund var han motvilligt tvungen att medge att han inte riktigt var till sin konungliga fördel. Men så fick han syn på något annat i spegelns reflekterande skiva.

En färgrann pläd låg hopvikt över armstödet på en gustaviansk soffa, som stod längs med väggen på andra sidan

om rummet. Konungen drog den av soffan och svepte den om sig, och strök sedan frenetiskt de små enstaka gråa hårtestarna med handen, så att de någorlunda la sig ner över hjässan.

Nöjd var han definitivt inte, men onekligen tedde han sig något mer imposant. Och än mer så när han gått vidare och funnit en märklig huvudbonad som tronade på en liten hylla.

Magnus spände ut bröstkorgen så att det knakade i de kungliga salarna och tryckte den vidbrättade hatten djupt ner över kraniet i höjd med ögonen. Anblicken av honom kunde nu – med andra ögon än en forntida konungstas för en individ som hyste en komplex mental problematik, inklusive drogrelaterad självmedicinering, samt mångårig erfarenhet av att vara husvill.

Det var i sådan skepnad han faktiskt träffade Carl den XVI Gustaf.

Om denna inte varit djupt invecklad i de knepiga turerna kring ett statsbesök hade han förmodligen lagt märke till en individ som inte kunnat tänkas ha något legitimt ärende på slottet. Men nu hann kung Magnus stanna upp med ett lågmält gnisslande innan han gick rakt in i en annan kung, strategiskt backa, och ta skydd bakom ett hörn.

Kikande fram konstaterade han att de bägge som stod och lågmält talade med varandra måste vara av ringa rang. Kvinnan, utan huvudbonad, var förmodligen något tjänstehjon och mannen kunde vara en fånge, på väg att hängas i den där snodden runt halsen i sin enkla fångdräkt.